

Bilag 2.

Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark.

Kjøbenhavn den 5te December 1891.

Til

det høje Landsting!

Efter at Bestyrelsen har gjort sig bekendt med det senest fra Regeringen fremkomne Forslag til Lov om Jagten, og i den Anledning konfereret med bekendte og ansete sagkyndige, saavel Zoologer som Jægere, har man fundet Anledning til adskillige Bemærkninger, som Bestyrelsen ærbødigst tillader sig at bede det høje Landsting om gunstigt at tage under velvillig Overvejelse.

Vore Ønsker kunne sammenfattes i 2de Hovedpunkter:

1) at der under Udøvelsen af Jagt ikke med Forsæt maa begaaes Handlinger, der kunne have Karakteren af „raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling af Dyr“ (Udtrykkene i Straffelovens § 297); og

2) at den Fauna, som Danmark i nærværende Øjeblik kan glæde sig ved at eje, ikke af Hensyn til nogen ensidig Interesse, og mindst af Hensyn til en Sport, som selv i det høje Landsting er givet Navn af „Lutsus“, bør tillades formindstet i utilbørlig Grad.

Af Hensyn til de stræffelige Virkninger, som Stryknin, selv i meget ringe Kvantiteter, øver paa den menneskelige og dyriske Organisme, inden Døden indfinder sig, formener Bestyrelsen, at Anvendelsen af denne Gift burde forbydes, og at slikt Forbud har sin Plads i den her omhandlede Lov.

Naar det anses nødvendigt ved Hjælp af Saks eller andre Fangstredstaber at udrydde Dyr, som faktisk ere skadelige for almene Interesser, turde det formentlig af humane Hensyn være nødvendigt at foreskrive, at kun saadanne Saks eller Fælder maa anvendes, i hvilke Dyrene enten dræbes straks, eller hvori de fanges levende uden at lemlæstes.

Hvor derimod, som kun altfor ofte er Tilfældet, f. Eks. med Røvsugle-Saks paa Bæle, Dyret bliver hængende i Saksen ved et Ben, ligger det i Sagens Natur, at et modbydeligt Dyrplageri finder Sted, og det forekommer Bestyrelsen utvivlsomt, at noget saadant ikke burde sanktioneres ved Lov.

Skulde det høje Landsting imidlertid mod vor Formodning være af den Anskuelse, at Anvendelsen i Jagtens Interesse af saadanne Fangstredstaber, som de af os paaanførte, ikke kan siges at staa i Strid med Humanitetens berettigede Krav og derfor ikke bør forbydes, tillader Bestyrelsen sig subsidiært at andrage om, at der, som foreslaaet af en tidligere Minister, udvirktes et Forbud mod uden for Gaard, Gaardsplads, Dyrehave, Høve og